

opusdei.org

A iubi lumea cu pasiune

Tocmai în mijlocul celor mai banale lucruri materiale trebuie să ne sfințim, slujindu-l pe Dumnezeu și pe toți oamenii

29.05.2012

Audio (36'53') al omiliei „A iubi lumea cu pasiune”. Voce a Sfântului Josemaría

Tocmai ați ascultat proclamarea solemnă a celor două texte din Sfânta Scriptură care corespund Sfintei Liturghii din duminica a XXI-a după

Rusalii. Ascultând acest cuvânt al lui Dumnezeu, sunteți deja în atmosfera în care aș dori să situez aceste cuvinte pe care vi le adresez acum: cuvintele unui preot, rostite în fața unei mari familii de fii ai lui Dumnezeu în biserica sa sfântă. Ele ar dori să fie supranaturale, proclamând măreția lui Dumnezeu și milostivirea lui față de toți, care să vă pregătească sufletește pentru minunea Euharistiei pe care o celebrăm astăzi în campusul universității din Navarra.

Gândiți-vă pentru o clipă la ceea ce tocmai am spus. Celebrăm Sfânta Euharistie, jertfa tainică a trupului și sângelui Domnului nostru, acel mister al credinței care leagă prin el toate misterele creștinismului. Celebrăm, prin urmare, acțiunea cea mai sacră și mai transcendentă pe care omul, cu harul lui Dumnezeu, poate s-o realizeze în această viață. Împărtășirea cu trupul și sângele

Domnului nostru este, într-un anumit sens, o dezlegare de legăturile pământești și temporale, pentru a fi deja cu Dumnezeu în cer, unde Cristos însuși va șterge lacrimile din ochii noștri și nu va mai fi moarte, nici tânguire, nici strigăte de suferință, pentru că lumea veche va trece [cf. Apoc 21, 4].

Acest adevăr atât de mângâietor și profund, această semnificație eschatologică a Euharistiei cum o numesc de obicei teologii ar putea fi totuși înțeleasă greșit. Și într-adevăr a fost așa de fiecare dată când oamenii au încercat să prezinte modul de viață creștin ca pe ceva exclusiv „spiritual“, propria oamenilor puri, extraordinari, care rămân departe de lucrurile de dispreț din această lume, sau cel mult le tolerează ca pe ceva necesar suprapus spiritului, în timp ce trăim pe acest pământ.

Când lucrurile sunt văzute în acest fel, bisericile devin prin excelență locurile vieții creștine și a fi creștin înseamnă a merge la biserică, luând parte la ceremoniile sacre, a se încorpora în treburile bisericești, într-un fel de lume segregată, care este considerată a fi anticamera din cer, în timp ce lumea obișnuită își urmează propria cale. Doctrina creștinismului și viața de har ar trece în acest caz, atingând puțin momentele tulburi ale istoriei umane, însă fără a se întâlni și a le transforma.

În această dimineață de octombrie, în timp ce ne pregătim pentru a participa la memorialul Paștelui Domnului Nostru, respingem în mod categoric această viziune deformată a creștinismului. Gândiți-vă, pentru un moment, acum, în cadrul Sfintei Liturghii, în timpul acestui act de mulțumire, ne aflăm într-un templu unic. Am putea spune că naosul

bisericii este campusul universitar, altarul este biblioteca universității, mai încolo utilaje care construiesc locuințe noi, iar deasupra noastră cerul Navarrei...

Această enumerare, plastică și de neuitat nu vă confirmă oare că viața obișnuită este adevăratul loc al existenței voastre creștine? Fiii mei, acolo unde se află frații voștri, acolo unde sunt aspirațiile voastre, munca voastră, dragostea voastră, acolo trebuie să-L întâlniți zilnic pe Cristos. Acolo în mijlocul realităților materiale ale pământului, trebuie să vă sfințiți slujind lui Dumnezeu și oamenilor.

Am învățat acest lucru în mod constant, folosind cuvinte din Sfânta Scriptură. Lumea nu este rea deoarece a fost făcută de mâinile lui Dumnezeu, pentru că este creația Lui. Domnul a privit-o și a văzut că era bună [cf. Gen 1, 7-31]. Noi

oamenii am făcut-o rea și urâtă, cu păcatele și infidelitățile noastre. Să nu aveți nici o îndoială copiii mei, orice fel de evadare din realitățile zilnice este pentru voi, bărbați și femei din lume, împotriva voinței lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, trebuie să înțelegeți acum, mai clar, că Dumnezeu vă cheamă să-L serviți pe El în și din mijlocul activităților civile și realităților seculare ale vieții umane. El ne așteaptă în fiecare zi în laborator, în sala de operații, în armată, în sălile universității, în fabrică, în atelier, în toate domeniile, în casă și în toată panorama imensa de lucru. Înțelegeți acest lucru bine: există ceva sfânt, ceva divin, ascuns în situațiile cele mai obișnuite, și care depinde de fiecare s-o descopere.

Obișnuiam să le spun studenților și muncitorilor care erau cu mine prin

ani 30, că trebuie să știe cum să materializeze viața lor spirituală. Voiam să-i îndepărtez de aceea ispită atât de comună atunci ca și acum, de a duce o viață dublă. Pe o parte o viață interioară în relație directă cu Dumnezeu și pe de altă parte una separată, distinctă, viața familială, profesională și socială, plină de realități pământești mici.

Nu, copiii mei! Nu putem duce o viață dublă. Noi nu putem fi ca schizofrenicii, dacă vrem să fim creștini. Există doar o singură viață, făcută din carne și spirit. Și este această viață, care trebuie să devină, atât în suflet cât și în trup, sfântă și plină de Dumnezeu. Pe acest Dumnezeu invizibil Îl descoperim în lucrurile cele mai vizibile și materiale.

Nu există nici o altă cale, copiii mei. Fie învățăm să-L găsim pe Domnul nostru în viața de zi cu zi, viața

obișnuită, sau altfel nu-L vom găsi niciodată. De aceea pot să vă spun că epoca noastră trebuie să revalorizeze lucrurile materiale și evenimentele cele mai banale. Este nevoie de a le restaura în serviciul Împărăției lui Dumnezeu, pentru a le spiritualiza, transformându-le într-un mijloc și o ocazie pentru o întâlnire continuă cu Isus Cristos.

Simțul autentic creștin, care mărturisește învierea trupului, în mod normal s-a confruntat întotdeauna cu „ne-întruparea“, fără frica de a fii acuzat de materialism. Prin urmare, este permis să vorbim de un materialism creștin, care se opune cu îndrăzneală sistemelor materialiste închise spiritualului.

Ce sunt sacramentele, urmele ale întrupării Cuvântului după cum au afirmat cei din vechime, decât cea mai clară manifestare a acestui drum, ales de Dumnezeu pentru a ne

sfinți și a ne conduce la cer? Nu observați că fiecare sacrament în parte este dragostea lui Dumnezeu, cu toate puterea Sa creatoare și răscumpărătoare, care ni se dăruiește prin mijloace materiale? Ce este această Euharistie pe care o vom celebra, dacă nu trupul și sângele Mântuitorului nostru, care este oferit prin intermediul acestor lucruri materiale care sunt vinul și pâine, prin elemente ale naturii, cultivate de către om, cum ne a reamintin recent Conciliul Ecumenic [Cf. Conciliul Vatican al II-ea, *Gaudium et spes*, 38].

Se înțelege, copiii mei, că apostolul ar putea scrie: Toate lucrurile sunt ale voastre, voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu [1 Cor 3, 22-23]. Acesta este o mișcare ascendentă pe care Duhul Sfânt, infuzat în inimile noastre, vrea s-o provoace în lume: de pe pământ până la slava Domnului. Și pentru a

lămuri faptul că în această mișcare este inclus chiar și ceea ce pare a fi mai banal, Sfântul Paul, de asemenea, a scris: Fie că mâncați, fie că beți, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu [1 Cor 10, 31].

Această doctrină a Sfintei Scripturi, care după cum știți se află chiar în centrul spiritului al Lucrării („Opus Dei“), trebuie să vă ajute să faceți munca voastră la perfecție, să-l iubiți pe Dumnezeu și pe oameni, să puneți iubire în lucrurile mici din viață de zi cu zi, descoperind astfel acel „ceva divin“ ascuns în detalii. Cât de bine se încadrează aici acele versuri ale poetului din Castilia: Încet, încet, literă cu literă, a face lucrurile bine, e mult mai important decât a le face [A. Machado, Poesías Completas CLXI; Proverbios y Cantares XXIV, Espasa-Calpe, Madrid, 1940]. Vă asigur, copiii mei, că atunci când un creștin se poartă cu dragoste în cele mai ne semnificative fapte de zi cu zi,

ele sunt inundate de transcendența lui Dumnezeu. De aceea vă repet cu încăpățânare, că vocația creștină înseamnă a compune versuri eroice din proza obișnuită de fiecare zi. Privind linia orizontului ni se pare că acolo se unește cerul cu pământul, însă nu e așa. Cerul și pământul se unesc doar în inimile voastre atunci când trăiți în sfințenie viața voastră obișnuită.

A trăi în sfințenie viața obișnuită, tocmai v-am zis. Spunând aceste cuvinte mă refer la întregul program al activităților voastre creștine. Deci, lăsați deoparte visurile, utopiile, fanteziile, tot ceea ce obișnuiesc să denumesc „mistica macaronică“ – măcar de n-aș fi fost căsătorit, măcar de n-aș fi ales această profesie, măcar de aș fi avut mai multă sănătate, măcar de aș fi fost mai tânăr, măcar de aș fi fost mai bătrân!... – și dedicați-vă, însă, cu sobrietate, la realitatea cea mai

materială și imediată, care este locul unde Îl aflați pe Domnul: Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu [Luc 24, 39].

Multe aspecte ale ambientului secular în care acționați se iluminează pornind de la aceste adevăruri. Gândiți-vă, de exemplu, la desfășurarea voastră ca cetățeni în viața civilă. Un om care știe că lumea – și nu doar biserica – este locul întâlnirii sale cu Cristos, iubește această lume, încearcă să obțină o bună pregătire intelectuală sau profesională, începe să își formeze, cu deplină libertate, criteriile proprii asupra problemelor mediului înconjurător în care se mișcă și își ia, în consecință, deciziile proprii care, fiind deciziile unui creștin, sunt rodul unor reflexii personale, ce încearcă să capteze cu smerenie

voința lui Dumnezeu în detaliile cele mai mici și mai mari ale vieții.

Dar acestui creștin niciodată nu-i trece prin minte să se gândească sau să spună că el coboară din templu în lume pentru a reprezenta biserica, iar soluțiile lui să fie soluțiile „catolice“ la acele probleme. Asta nu se poate, copiii mei! Asta ar fi clericalism, catolicism oficial sau cum vreți să-i spuneți. În orice caz înseamnă a schimba natura lucrurilor. Trebuie să răspândiți pretutindeni o adevărată mentalitate laicală, care conduce la trei concluzii: a avea onestitate suficientă astfel încât să putem asuma propria responsabilitate, a fi creștini astfel încât să-i respectăm pe frații noștri în credință, care propun – în subiecte supuse opiniilor – soluții diferite de cele pe care le susținem fiecare dintre noi și a fi catolici astfel încât să nu ne folosim de biserică, mama

noastră, amestecând-o în certurile omenești.

Arată clar că în acest teren, ca de altfel în toate, n-ați putea împlini acest program de a trăi în mod sfânt viața obișnuită, dacă nu vă veți bucura de toată libertatea pe care vi-o recunosc, – în același timp – biserica și demnitatea voastră de bărbați și femei creați după chipul lui Dumnezeu. Libertatea personală este esențială în viața creștină. Dar să nu uitați, copiii mei, că vă vorbesc întotdeauna despre o libertate responsabilă.

Să interpretați, așadar, cuvintele mele după cum sunt: o chemare pentru a exercita –în fiecare zi, nu doar în situații de urgență– drepturile voastre și pentru a îndeplini în mod nobil îndatoririle voastre de cetățeni –în viața politică, economică, universitară, profesională– asumând în mod

curajos toate consecințele deciziilor voastre libere, luând asupra voastră independența personală ce vă corespunde. Iar această mentalitate laicală vă va permite să fugiți de orice intoleranță, de orice fanatism – o voi zice într-un mod pozitiv– vă va face să conviețuiți în pace cu toți concetățenii voștri și să sporiți conviețuirea în toate aspectele vieții sociale.

Știu că n-am nevoie să vă reamintesc ceea ce de-a lungul atâtor ani, am repetat continuu. Această doctrină de libertate civică, de conviețuire și de înțelegere, constituie o parte principală a mesajului pe care-l răspândește „Opus Dei“. Ar trebui să afirm încă o dată, că bărbații și femeile, care vor să slujească lui Isus Cristos în Lucrarea lui Dumnezeu sunt, pur și simplu, cetățeni egali cu ceilalți, care se străduiesc cu o responsabilitate serioasă –până la

ultimele consecințe– să trăiască
vocația lor creștină?

Nimic nu-i deosebește pe copiii mei
de concetățenii lor. Altminteri, în
afară credinței, n-au nimic comun cu
membrii congregațiilor religioase. Îi
iubesc pe călugări, prețuiesc și admir
claustrele lor, munca lor de
apostolat, îndepărtarea lor de lume –
comptemtus mundi lor– care sunt
semne ale sfințeniei în biserică. Dar
Dumnezeu nu mi-a dat vocație
călugărească. Dacă aș dori-o pentru
mine ar fi o dezordine. Nicio
autoritate de pe pământ nu va putea
să mă oblige să devin un călugăr, la
fel ca nicio autoritate nu poate să mă
constrângă să mă căsătoresc. Sunt
preot secular: preot al Lui Isus
Cristos iubind lumea cu pasiune.

Cine L-au urmat pe Isus Cristos, cu
mine, un biet păcătos? Un mic
procent de preoți, care înainte au
exercitat o profesie sau meserie

laicală, un mare număr de preoți seculari din multe dieceze ale lumii întregi, astfel confirmând ascultarea lor față de episcopii respectivi, iar iubirea și eficacitatea muncii lor diecezane, mereu cu brațele lor deschise în forma de cruce ca toate sufletele să încapă în inimile lor și fiind ca și eu în mijlocul străzii, în mijlocul lumii, iubind-o și marea mulțime compusă de bărbați și femei din diferite țări, din diferite limbi, din diferite rase, care trăiesc din munca lor profesională, majoritatea căsătoriți, iar mulți alți celibatari, participând cu concetățenii lor la serioasa îndeletnicire de a face societatea pământească mult mai umană, mult mai dreaptă, în lupta cea nobilă a străduințelor zilnice, trăind cu responsabilitate personală –repet–, cu ceilalți oameni, mână-n mână, reușite și eșecuri, încercând să îndeplinească îndatoririle lor și să-și exercite drepturile sociale și civile. Și toate acestea cu naturalețe, ca orice

creștin conștient, fără vreo
mentalitate de ales, contopiți în masa
colegilor lor, în timp ce încearcă să
detecteze strălucirile divine care
sclipesc în cele mai comune realități.

De asemenea, operele care, ca
asociație, promovează Opus Dei, au
aceleași caracteristici eminent
seculare nu sunt opere bisericesti.
Nu beneficiază de nicio reprezentare
oficială asupra sfintei ierarhii a
bisericii. Sunt opere de promovare
omenească, culturală, socială,
realizate de cetățenii, care încearcă
să le lumineze cu luminările
evangeliei și să le încălzească cu
iubirea lui Cristos. Vă voi lămuri cu
un exemplu: Opus Dei n-are, nici nu
va avea ca misiune să dirijeze
seminare diecezane, cele unde
episcopii instituiți prin Duhul Sfânt
[Fap 20, 28] își pregătesc viitorii
preoți.

În schimb, Opus Dei promovează centre de formare pentru muncitori, pentru capacitatea țăranilor, centre de învățământ primar, secundar și universitar, și multe alte activități variate în întreaga lume, pentru că râvna apostolică a ei, am scris mulți ani în urmă, este ca o mare fără margini.

Dar cum să mă mai continuu în materia asta, când prezența voastră este mult mai elocventă decât un discurs îndelungat? Voi, prietenii ai Universității din Navarra, sunteți o parte dintr-un popor care știe că este angajat la progresul societății căreia îi aparține. Îndemnul vostru cordial, rugăciunea voastră, sacrificiul vostru și donațiile voastre nu curg prin mătcile unui confesionalism catolic. Dăruind cooperarea voastră sunteți o mărturie clară a unei conștiințe cetățenești drepte, îngrijorată asupra binelui comun temporar. Mărturișiți că Universitatea poate izvorî din

energiile unui popor și poate fi susținută de un popor.

Vreau, din nou, cu această ocazie, să mulțumesc pentru colaborarea acordată universității noastre de către prea-nobilul oraș al Pamplonei, de către marea și statornica regiune a Navarrei, de către prietenii proveniți din toată geografia spaniolă și, cu recunoștință imensa, celor care nu sunt spanioli și chiar nu sunt catolici nici creștini, care au înțeles și o arată cu fapte, intenția și spiritul acestei întreprinderi. Tuturor acestora se datorează că universitatea să fie un foc, din ce în ce mai viu, al libertății civice, al pregătirii intelectuale, al emulațiilor profesionale și un stimul pentru învățământul universitar. Sacrificiul vostru generos este în baza unei lucrări universale, care caută creșterea științelor omenești, promoția socială, pedagogia credinței. Poporul din Navarra este

cel ce a văzut cu claritate ceea ce am semnalat chiar acum, cel care recunoaște chiar în universitatea lui acest factor al promoției economice pentru regiune și, în mod special, al promoției sociale, care le-a permis atâtor fii ai săi un acces la profesiunile intelectuale, ce altfel ar fi greu și în anumite cazuri imposibil. Înțelegerea rolului pe care universitatea îl avea de jucat în viața ei, a fost cu siguranță ceea ce a motivat sprijinul pe Navarra l-a acordat de la bun început, sprijin care fără îndoială are să fie, din zi în zi mai mare și mai entuziast.

Mentțin speranța, pentru că este corespunzător cu un criteriu drept și cu realitatea în vigoare în multe țări, că va ajunge momentul în care statul spaniol va contribui pentru a ușura poverile unei munci care nu căuta niciun profit privat, ci, dimpotrivă, deoarece este cu totul consacrată serviciului societății, care încearcă să

lucreze cu eficacitate pentru prosperitatea prezentă și viitoare a țării.

Și acum, fiii și fiicele mele, lăsați-mă vă atrag atenția asupra unui alt aspect special adânc din viața obișnuită. Fac referință la iubirea omenească, iubire curată între un bărbat și o femeie, în logodnă, în căsătorie. Voi spune, încă o dată că această iubire sfântă nu este ceva doar permis, tolerat, lângă adevăratele activități ale spiritului, precum ar putea să se insinueze în acele false spiritualisme la care am făcut aluzie mai înainte. Împotriva acestei idei am predicat și am scris de acum patruzeci de ani și pare chiar că încep să o înțelegă, cei care nu o înțelegeau mai înainte. Iubirea care conduce la căsătorie și la familie poate să fie și ea o cale dumnezeiască, vocațională, minunată, o cale pentru o dăruire deplină Dumnezeului nostru.

Faceți lucrurile cu desăvârșire, v-am amintit, puneți iubire în activitățile mărunte ale zilei, descoperiți, insist, acel „ceva divin“ ce se conține în detalii. Toată această doctrină găsește un loc deosebit în spațiul vital în care se desfășoară iubirea omenească.

Deja știți, profesori, studenți și toți cei care vă dedicați activitatea la Universitate din Navarra, că am închinat iubirile voastre Sfintei Maria, Maica Iubirii Frumoase. Iată locașul sfânt care am construit cu evlavie pe campus universitar ca să primească rugăciunile voastre și jertfa acestei iubiri minunate și curate pe care Ea o binecuvântează. Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu Sunteți ai voștri? [1 Cor 6, 19]. De câte ori, înaintea statuii Sfintei Fecioare, a Maicii Iubirii Frumoase, veți

răspunde cu o afirmare bucuroasă la întrebarea Apostolului! : Da, o știm și vrem s-o trăim cu ajutorul tău puternic, o, Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Rugăciunea contemplativă va izvorî în voi de fiecare dată când veți medita asupra acestei realități impresionante: ceva atât de material ca trupul meu a fost ales din Duhul Sfânt ca să-și stabilească locașul... deja nu îmi aparțin... trupul și sufletul meu, întreaga mea ființă, sunt ale lui Dumnezeu... Și aceasta rugăciune va fi bogată în rezultate practice, derivate din marea consecință pe care Apostolul însuși o propune: Proslăviți pe Dumnezeu în trupul vostru [1 Cor 6, 20].

De pe alta parte, nu puteți ignora că numai între cei care înțeleg și valorează în toată profunzimea lor toate pe care le am considerat acum despre iubirea omenească, se poate ivi acea altă înțelegere inefabilă

despre care vorbea Isus [cfr. Mt 19,11], care este pură iubire dumnezeiască și care împinge a-I dăruii Domnului trupul și sufletul, a-I oferi inima întreagă, fără intermediul iubirii pământești.

Trebuie să termin acum, fiii mei. V-am zis la început că cuvântul meu vroia să vă atragă atenția asupra măreției și milei lui Dumnezeu. Cred că am făcut-o, când v-am vorbit despre a trăi cu sfințenie viața obișnuită. Pentru că o viață sfântă în mijlocul realității pământești, fără zgomot, cu simplitate, cu veracitate, nu este, oare, o arătare mișcătoare a milelor lui Dumnezeu [Eccli 18, 4], a acestor minunate îndurări care Dumnezeu a făcut mereu și nu lasă să facă în continuare, pentru a mântui lumea?

Acum vă cer cu psalmistul să vă uniți la rugăciunea mea și la slăvirea mea: „magnificate Dominum mecum, et

extollamus Nomen Eius simul“ [Ps 33, 4]; înălțați pe Domnul, împreună cu mine. Să lăudăm cu toții Numele Lui. Vreau să spun: copii mei, să trăim din credință. Să luăm scutul credinței, coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa ne îndeamnă Apostolul Paul în scrisoarea către Efeseni pe care am proclamat-o liturgic acum câteva momente [Efes 6, 11 și ss.].

Credință, virtute de care avem atâta nevoie noi creștinii, în special în acest an al credinței pe care l-a promulgat mult preaiubitul nostru Sfântul Părinte Papa Paul al VI-lea, pentru că fără credință lipsește fundamentul însuși pentru sfințirea vieții de zi de zi. Credință vie, în aceste momente, pentru că ne apropiem la „mysterium fidei“ [1 Tim 3, 9], la Sfânta Euharistie; pentru că vom participa în acest Paște al

Domnului, care rezumă și săvârșește îndurările lui Dumnezeu cu oamenii.

Credință, copii mei, pentru a mărturisi că, în câteva momente, pe acest altar, se va reînnoi opera răscumpărării noastre [Secreta duminicii cele de-a IX-a după Rusaliilor]. Credință, pentru a gusta Crezul și pentru a experimenta, în jurul acestui altar și în această Adunare, prezența lui Cristos, ce ne face „cor unum et anima una“ [Fap 4, 32], o singură inimă și un singur suflet și ne preface în familie, în Biserică, una, catolică, apostolică și romană, care pentru noi înseamnă universală.

Credință, în sfârșit, preaiubiții mei fii și fiice, pentru a-i demonstra lumii că tot acestea nu sunt ceremonii și cuvinte, ci o realitate dumnezeiască, atunci când prezentăm oamenilor mărturia unei vieții obișnuite

sfințite, în numele Tatălui și al Fiului
și al Sfântului Duh și al Sfintei Maria.

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/a-iubi-
lumea-cu-pasiune-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/a-iubi-lumea-cu-pasiune-2/) (19.03.2026)